

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 755/2016-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudov Marianny Mochnáčovej a Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Ingrid Kovalčukovou, advokátska kancelária, Štúrova 22, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12 CoE 282/2015 z 31. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČIA] na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na ochranu vlastníctva zaručené v čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12 CoE 282/2015 z 31. marca 2016 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12 CoE 282/2015 z 31. marca 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je mu Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 459,33 € (slovom štyristopäťdesiatdeväť eur a tridsaťtri centov), ktorú je mu Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Ingrid Kovalčukovej, advokátska kancelária, Štúrova 22, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 755/2016-8 zo 7. decembra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“)

uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 CoE 282/2015 z 31. marca 2016 (v uznesení č. k. I. ÚS 755/2016-8 zo 7. decembra 2016 bola neúplne označená spisová značka senátu v napádanom uznesení krajského súdu ako „12 Co“, pozn.).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 49 Er 1241/05 proti z exekúcie povinnému sťažovateľovi sa 28. augusta 2012 uskutočnilo rozvrhové pojednávanie, na ktorom právna zástupkyňa povinného sťažovateľa vznesla námietku, ktorou v celom rozsahu poprela právny titul vzniku aj výšku pohľadávky uplatnenej obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obchodná spoločnosť“) v sume 11 714,41 €, ktorú do rozvrhu prihlásil ešte právny predchodca tejto obchodnej spoločnosti, a to [REDAKOVANÉ]. Obchodná spoločnosť si nárok na túto prihlásenú pohľadávku odvádzala z dohody o uznaní dlhu, od ktorej však mal sťažovateľ odstúpiť, pretože *„Pohľadávka mala vzniknúť z titulu poplatku z omeškania, hoci sťažovateľ v postavení povinného bol vlastníkom draženého bytu, a teda v prípade omeškania bol povinný platiť len úrok z omeškania vo výške 9 % ročne a nie poplatok z omeškania, ktorý predstavoval 91,25 % ročne“*, týmito dôvodmi právna zástupkyňa sťažovateľa odôvodnila svoju námietku, pokiaľ ide o právny dôvod vzniku a výšku predmetnej pohľadávky, a vo vzťahu k prihlásenému poradiu tejto pohľadávky namietala, že keďže pôvodný veriteľ [REDAKOVANÉ] žiadal túto pohľadávku zaplatiť na svoj bankový účet, a nie na bankový účet zo zákona oprávnených záložných veriteľov, t. j. ostatných vlastníkov bytov v bytovom dome, kde sa nachádzal aj sťažovateľov dražený byt, tak v danom prípade nemohlo ísť o pohľadávku zabezpečenú zákonným záložným právom.

3. O právnu zástupkyňou sťažovateľa vznesených námietkach rozhodol okresný súd uznesením č. k. 49 Er 1241/05-214 z 20. decembra 2012, a to tak, že im vyhovel a súčasne rozhodol o neschválení súdnym exekútorom predloženého rozvrhu výťažku z predaja sťažovateľovej nehnuteľnosti, pričom z dôvodu odvolania podaného súdnym exekútorom a vydražiteľom krajský súd uznesením sp. zn. 4 CoE 9/2013 z 26. februára 2014 toto uznesenie okresného súdu zrušil v časti neschválenia rozvrhu výťažku a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Po vrátení veci okresný súd opätovne rozhodol uznesením č. k. 49 Er 1241/05-246 z 29. septembra 2014 v spojení s opravným uznesením

č. k. 49 Er 1241/05-252 z 10. októbra 2014, ktorým schválil rozvrh výťažku, do ktorého zahrnul aj spornú pohľadávku obchodnej spoločnosti aj napriek tomu, že pri podaní námietky voči nej bol sťažovateľ úspešný, pričom s touto otázkou sa okresný súd nevysporiadal. Z uvedeného dôvodu podal sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu odvolanie, na základe čoho bolo toto potvrdené aj napádaným uznesením krajského súdu sp. zn. 12 CoE 282/2015 z 31. marca 2016, pričom „... ani v odôvodnení tohto rozhodnutia sa odvolací súd nezaoberal námietkami vznesenými sťažovateľom na rozvrhovom pojednávaní a v odôvodnení sa fakticky vôbec nevyjadril k dôvodom, pre ktoré sťažovateľ podal proti uzneseniu súdu prvého stupňa o schválení rozvrhu výťažku odvolanie.

Týmto postupom... výsledkom ktorého sú právoplatné rozhodnutia o schválení rozvrhu výťažku z dražby bez rozhodnutia o námietkach sťažovateľa a pri súčasnej absencii aplikácie postupu podľa § 162 Exekučného poriadku na podanie žaloby podľa § 55 cit zákona, bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

Sťažovateľovi bola fakticky odňatá možnosť domáhať sa vylúčenia pohľadávky spoločnosti [REDAKOVANÉ] z uspokojenia, hoci táto pohľadávka v skutočnosti neexistuje a ani nikdy v minulosti zákonne neexistovala.“.

4. V súvislosti s namietaným porušením základného práva a práva na ochranu vlastníctva sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „Skrátením sumy zostatku výťažku z dražby nehnuteľnosti v pôvodnom vlastníctve sťažovateľa, ktorý je exekútor sťažovateľovi povinný vyplatiť, bol sťažovateľ v rozpore so zákonom a bez reálnej možnosti obrany proti tejto nezákonnosti zbavený svojho majetku vo výške 11.714,41 eur, čím bolo porušené aj jeho základné právo vlastniť majetok.“.

5. Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd takto rozhodol:

„... uznesením Krajského súdu Košice, sp. zn. 12 CoE/282/2015 zo dňa 31.03.2016, ktorými bol schválený rozvrh výťažku z dražby nehnuteľnosti vykonaný súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ] na rozvrhovom pojednávaní konanom dňa 28.08.2012... boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa garantované v článku 46 ods. 1, v článku 20 ods. 1, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej v článku 6 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a slobôd a v článku 1 dodatkového protokolu Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

... aby zrušil... uznesenie Krajského súdu Košice, sp. zn. 12 CoE/282/2015 zo dňa 31.03.2016 a vo svojom rozhodnutí, v ktorom vysloví porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa, priznal sťažovateľovi za porušenie jeho práv primerané finančné zadostučinenie vo výške 8.000.- eur a porušovateľov zaviazal na povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“.

6. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci za krajský súd písomne vyjadril jeho predseda listom sp. zn. 1 SprV 199/2017 zo 6. marca 2017 a k vhodnosti ústneho prejednanía veci sa právna zástupkyňa sťažovateľa vyjadrila listom zo 6. marca 2017.

6.1 Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:

„K tomuto tvrdeniu uvádzame, že o námietkach vznesených právnym zástupcom sťažovateľa zo dňa 26.09.2012, súd prvej inštancie rozhodol uznesením č. k. 49Er/1241/2005-214 zo dňa 20.12.2012 a to tretím výrokom tak, že námietkam povinného vznesených jeho právnym zástupcom vyhovel. Proti tomuto výroku uznesenia súdu prvej inštancie nebolo podané odvolanie, čím predmetný výrok nadobudol právoplatnosť dňa 01.02.2013. Odvolací súd uznesením č. k. 4CoE/4/2013-235 zo dňa 26.02.2014 zrušil štvrtý výrok uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie neschválil rozvrh výťažku z dražby nehnuteľnosti vykonaný súdnym exekútorom na rozvrhovom pojednávaní a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Nezrušil teda uznesenie súdu prvej inštancie vo všetkých výrokoch ako to uviedol sťažovateľ.

Na základe toho odvolací súd už nemohol o námietkach vznesených právnym zástupcom sťažovateľa zo dňa 26.09.2012 rozhodovať, pretože rozhodnutie v tejto časti nadobudlo právoplatnosť (z dôvodu nepodania odvolania voči výroku o vyhovení námietkam povinného vznesených jeho právnym zástupcom - tretí výrok uznesenia) a iné dôvody pre ktoré by bolo napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie prípadne nesprávne, v odvolaní zo dňa 20.10.2014 (č. 1. 256 - 257 spisu) právny zástupca povinného neuviedol. Z uvedeného je zrejmé, že sa odvolací súd námietkami už zaoberať nemohol...

Navyše je potrebné uviesť k sťažovateľovmu namietanému nedostatočnému odôvodneniu uznesenia, že vzhľadom na to, že odvolací súd už predtým než v danej veci rozhodoval, a to uznesením zo dňa 27.04.2012, č. k. 12CoE/237/2011-196 a uznesením zo dňa 26.02.2014 č. k. 4CoE/9/2013-235, tak predovšetkým poukázal aj na odôvodnenia obsiahnuté v skorších rozhodnutiach...

... netrváme na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom.“

6.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom vyjadrení k vhodnosti ústneho pojednávania uviedla:

„... sťažovateľ súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.“

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

8. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly

zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07).

10. Krajský súd svoje napádané uznesenie v podstatnej časti takto odôvodnil:

„Uznesenie súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správne, a preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Podľa obsahu podaní povinný a vydražiteľ vytykajú súdu vady konania majúce za následok jeho nesprávne rozhodnutie veci i nesprávne právne posúdenie veci pri rozhodovaní o schvaľovaní rozvrhu výťažku podľa ust. § 205 ods. 1 písm. f) O.s.p...

Z citovaných ustanovení vyplýva, že súdny exekútor o rozvrhu výťažku nevydáva rozhodnutie, ale spíše o ňom zápisnicu, ktorá obsahuje rozvrh výťažku podľa zásad a poradia pohľadávok uvedeného v citovaných ustanoveniach Exekučného poriadku. Rozvrh výťažku obsiahnutý v tejto zápisnici podlieha schváleniu exekučného súdu.

Výsledkami rozvrhového pojednávania pritom treba rozumieť zistenia, ktoré nároky sa s definitívnou platnosťou budú uspokojovať z rozdeľovanej podstaty. Tieto nároky musí exekútor zoradiť podľa poradia ustanoveného zákonom, teda pravidiel určených v ustanovení § 157 Exekučného poriadku...

Po rozvrhu výťažku nasleduje prieskumná a schvaľovacia činnosť exekučného súdu týkajúca sa rozhodovania o schválení rozvrhu výťažku. Exekučné konanie v tejto fáze už nemá charakter sporového konania, ale mení sa na konanie nesporové. Pri schvaľovaní rozvrhu výťažku exekučný súd skúma, či sa rozvrh výťažku uskutočnil podľa § 155 až 158 Exekučného poriadku. Pri tomto schvaľovaní prihliadne súd aj na výsledky konania o zapretí nárokov v zmysle § 162 ods. 1 Exekučného poriadku a len ak pri rozvrhovom pojednávaní nedošlo k procesnej vade, ktorá by mohla mať vplyv na správnosť rozvrhu, alebo k inému porušeniu zákona, uznesením rozvrh výťažku schváli. Dôvodmi na neschválenie rozvrhu sú prípady, ak súd vyhovel námietkam v zmysle § 161 a § 162 Exekučného poriadku, ak je rozvrh nesprávny, alebo ak je tu iné porušenie zákona...

Odvolaací súd po preskúmaní súdneho a pripojeného exekučného spisu dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami a zásadami riadil a správne vo veci rozhodol.

Z obsahu zápisnice o rozvrhu výťažku zo dňa 28.8.2012 (č. 1. 209-211) vyplýva, že ku dňu rozvrhu výška rozdeľovanej podstaty činila 25 241,25 eur...

Z obsahu zápisnice je ďalej zrejmé, že v súlade s § 157 Exekučného poriadku súdny exekútor rozdelil výťažok z predaja sumu 25 241,25 eur nasledovne: trovy exekúcie súdneho exekútora v sume 1 082,56 eur (I. skupina), pohľadávka oprávneného vo výške 2.068,51 eur a pohľadávka Správcu bytov a nebytových priestorov [REDAKOVANÉ] vo výške 11.714,41 eur (III. skupina), pohľadávka Sociálnej poisťovne vo výške 920,63 eur a pohľadávka súdneho exekútora v EX 112/01 vo výške 58,31 eur (IV. skupina), pohľadávka Úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Košiciach vo výške 238,90 eur (V. skupina), pohľadávka súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] vo výške 234,44 eur (VII. skupina). Z rozvrhovanej podstaty 25.241,25 eur tak bola rozvrhnutá suma 16.317,76 eur a preplatok vo výške 8.923,49 eur mal byť vrátený do rúk povinného...

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.“

11. Z citovaného rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že základnou východiskovou premisou pri jeho rozhodnutí o schválení súdnym exekútorom predloženého rozvrhu výťažku z dražobného predaja nehnuteľnosti sťažovateľa bolo, že dôvodom na jeho neschválenie by bolo iba to, ak by pri rozvrhovom pojednávaní došlo k takej procesnej chybe, resp. vade, ktorá by mala vplyv na správnosť rozvrhu výťažku, pričom krajský súd ako príklad uviedol, že za takúto skutočnosť by bolo potrebné považovať prípad, keď by „... súd vyhovel námietkam v zmysle § 161 a § 162 Exekučného poriadku...“, t. j. ak by súd vyhovel námietkam proti rozvrhu výťažku (k čomu došlo aj v prípade sťažovateľa, pozn.).

12. Pre účely uceleného pohľadu na prípad sťažovateľa sa žiada poukázať na priebeh konania v jeho exekučnej veci. Po dražobnom predaji nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľa súdny exekútor predložil exekučnému súdu (Okresnému súdu Košice II, ďalej len „okresný súd“) na schválenie rozvrh výťažku z dražby tejto nehnuteľnosti prijatého

na rozvrhovom pojednávaní konanom 29. apríla 2009. Súdny exekútor to tohto rozvrhu výťažku nezahrnul pohľadávku v sume 11 714,41 € (pohľadávka pozostávala z istiny v sume 1 134,85 €, ktorá predstavovala nedoplatok na úhradách za služby spojené s užívaním bytu a z poplatku z omeškania v sume 10 579,56 €, pozn.) prihlásenú voči sťažovateľovi obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“; čo bol právny nástupca [REDAKOVANÉ], ktoré bolo predchádzajúcim správcom bytového domu, v ktorom sa nachádzala sťažovateľova vydražená nehnuteľnosť a ktoré si túto pohľadávku prvotne prihlásilo ako správca bytového domu, resp. ako zástupca zákonného záložného veriteľa – vlastníkov bytov v bytovom dome, pozn.), pretože ju neuznal z dôvodu, že pri prechode správy z [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] táto pohľadávka mala zaniknúť, keďže [REDAKOVANÉ] si ju malo uhradiť z Fondu opráv dotknutého bytového domu. Z uvedeného dôvodu podala [REDAKOVANÉ] 12. mája 2009 námietky proti tomuto rozvrhu výťažku, avšak okresný súd uznesením č. k. 49 Er 1241/05-117 z 21. júla 2009 tento rozvrh výťažku z dražby schválil a súčasne zamietol námietky [REDAKOVANÉ] proti nemu (uznesenie okresného súdu bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, pozn.).

13. Odvolanie [REDAKOVANÉ] proti označenému uzneseniu okresného súdu krajský súd uznesením zo 6. decembra 2010 vrátil na ďalšie konanie späť okresnému súdu, pretože odvolanie bolo podané proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka a okresným súdom nebol dodržaný postup podľa § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého *„Proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatela je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakatel, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhoví, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu.“*

14. Po vrátení veci následne okresný súd uznesením č. k. 49 Er 1241/05-160 z 24. mája 2011 opätovne schválil súdnym exekútorom predložený rozvrh výťažku z dražby a súčasne opätovne zamietol námietky [REDAKOVANÉ]. O odvolaní súdneho exekútora (týkajúcom sa jemu priznanej DPH, pozn.) a o odvolaní dražobníka (ktorý vydražil byt sťažovateľa) proti tomuto uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 12 CoE 237/2011

z 27. apríla 2012, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 49 Er 1241/05-160 z 24. mája 2011, a to tak že neschválil rozvrh výťažku z dražby vykonanom súdnym exekútorom na rozvrhovom pojednávaní konanom 29. apríla 2009, a súčasne krajský súd konštatoval, že pohľadávka [REDAKOVANÉ] voči sťažovateľovi nezanikla, ale prechodom výkonu správy bytového domu prešla na nového správcu [REDAKOVANÉ], ktorá na rozvrhovom pojednávaní 29. apríla 2009 na tejto pohľadávke voči sťažovateľovi trvala v celom rozsahu, a preto podľa krajského súdu bolo povinnosťou súdneho exekútora zahrnúť túto pohľadávku do rozvrhu výťažku so súčasným poučením, že túto pohľadávku bude mať možnosť poprieť prostredníctvom námietky z exekúcie povinný sťažovateľ.

15. Následne súdny exekútor vykonal 28. augusta 2012 nové rozvrhové pojednávanie, pričom zápisnicu s návrhom rozvrhu výťažku z dražby po tomto rozvrhovom pojednávaní predložil na schválenie okresnému súdu, ktorý uznesením č. k. 49 Er 1241/05-214 z 20. decembra 2012 v prvom rade rozhodol o námietkach proti tomuto návrhu, a to tak, že vo výroku I – zamietol námietky povinného sťažovateľa a jeho manželky, vo výroku II – zamietol námietky vydražiteľa, vo výroku III – vyhovel námietke právnej zástupkyne sťažovateľa vo veci nezahrnutia pohľadávky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (t. j. právneho nástupcu po [REDAKOVANÉ]) do rozvrhu výťažku a vo výroku IV – neschválil návrh rozvrhu výťažku vykonanom na rozvrhovom pojednávaní konanom 28. augusta 2012. Okresný súd svoje závery v súvislosti s výrokom III svojho rozhodnutia odôvodnil tak, že neuznáva pohľadávku [REDAKOVANÉ], ktorú si [REDAKOVANÉ] uplatnilo ako svoju pohľadávku aj napriek tomu, že v skutočnosti malo ísť o pohľadávku vlastníkov bytov v bytovom dome, kde sa nachádzal dražený byt sťažovateľa, a nie o pohľadávku [REDAKOVANÉ], ktorej vznik nebol ničím podložený, pretože malo byť preukázané, že sťažovateľ a jeho manželka účinne odstúpili od dohody o uznaní dlhu uzavretej s právnym predchodcom [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ]), a to 9. júla 2012, pričom následne malo [REDAKOVANÉ] potvrdiť, že voči povinnému sťažovateľovi eviduje iba dlh v sume 106 €, a nie v sume 11 714,41 €. Ani obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] ako právny nástupca [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], a teda nový správca bytového domu nepreukázala právny titul vzniku tejto pohľadávky voči sťažovateľovi, a preto okresný súd dospel k záveru, „... že predmetná pohľadávka je pohľadávka bez právneho titulu a nemala byť zaradená do rozvrhového

pojednávania, preto námietke povinného sťažovateľa v zastúpení jeho právnou zástupkyňou vyhovel v celom rozsahu“.

16. Proti výroku II rozhodnutia okresného súdu podal vydražiteľ odvolanie, ktoré krajský súd uznesením č. k. 4 CoE 9/2013-235 z 26. februára 2014 odmietol s odvolaním sa na § 161 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého „*Proti rozhodnutiu súdu o námietkach nie je prípustné odvolanie*“, súčasne proti výroku IV rozhodnutia okresného súdu podal odvolanie aj súdny exekútor, pričom krajský súd tomuto odvolaniu označeným rozhodnutím vyhovel a v tomto napadnutom výroku, ktorým okresný súd neschválil rozvrh výťažku dražby, krajský súd toto rozhodnutie zrušil s odôvodnením, že okresný súd tento rozvrh výťažku z dražby neschválil z dôvodu, že neuznal do tohto rozvrhu poňatú pohľadávku [REDAKOVANÉ], pričom však náležite neodôvodnil odklon od právneho názoru v skoršom uznesení krajského súdu sp. zn. 12 CoE 237/2011 z 27. apríla 2012, podľa ktorého táto pohľadávka mala byť zaradená do rozvrhu výťažku. Výrok III rozhodnutia, ktorým okresný súd vyhovel námietke právnej zástupkyne sťažovateľa vo veci nezahrnutia pohľadávky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (t. j. právneho nástupcu po [REDAKOVANÉ]) do rozvrhu výťažku, nadobudol právoplatnosť 1. februára 2013.

17. Po vrátení veci na ďalšie konanie okresnému súdu v rozsahu zrušeného výroku IV jeho rozhodnutia, ktorým nebol schválený rozvrh výťažku z dražby nehnuteľnosti vykonaný na rozvrhovom pojednávaní 28. augusta 2012, okresný súd opätovne rozhodol uznesením č. k. 49 Er 1241/05-246 z 29. septembra 2014, ktorým bez ďalšieho, t. j. bez toho, aby sa okresný súd zaoberal, či tu nenastala zmena v skutkových okolnostiach, z ktorých pri svojom rozhodnutí sp. zn. 12 CoE 237/2011 z 27. apríla 2012 vychádzal krajský súd, automaticky rozhodol o schválení rozvrhu výťažku vykonanom na rozvrhovom pojednávaní 28. augusta 2012, pričom do tohto rozvrhu bola automaticky zahrnutá aj sporná pohľadávka nového správcu [REDAKOVANÉ] (ako právneho nástupcu po [REDAKOVANÉ]), aj napriek tomu, že námietke sťažovateľa proti tejto pohľadávke bolo právoplatne vyhovené 1. februára 2013.

18. Označené rozhodnutie okresného súdu v odvolacom konaní ako vecne správne potvrdil napádaným uznesením sp. zn. 12 CoE 282/2015 z 31. marca 2016 krajský súd, ktorý však, ako to vyplýva z jeho citácie, náležite neodôvodnil, z akého dôvodu prisvedčil rozhodnutiu okresného súdu o zahnutí pohľadávky obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ako právneho nástupcu [REDACTED], ďalej len „sporná pohľadávka“, pozn.) do návrhu rozvrhu výťažku z dražby v interakcii s existujúcim právoplatným výrokom o vyhovení námietke sťažovateľa týkajúcej sa tejto pohľadávky. Inými slovami, z rozhodnutia krajského súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu, keď už raz bol sťažovateľ právoplatne úspešný pri uplatnení námietky voči návrhu rozvrhu výťažku pri pohľadávke obchodnej spoločnosti [REDACTED], bola táto pohľadávka napokon aj tak zahrnutá do rozvrhu tohto výťažku bez toho, aby o tejto jeho námietke bolo opätovne rozhodnuté iným výrokom. Tak okresný súd, ako ani krajský súd tieto skutočnosti náležite neodôvodnili, toľž ak sťažovateľ potom, ako už bol v právnej istote, pretože bolo jeho námietke proti spornej pohľadávke právoplatne vyhovené, bolo toto právoplatne rozhodnutie „ignorované“, pretože táto otázka, resp. toto rozhodnutie o jeho námietke, proti ktorému odvolanie nebolo prípustné, bolo aj napriek tomu preskúmané skrze iné odvolanie, a to proti výroku o neschválení návrhu rozvrhu výťažku.

19. V súvislosti s rozhodnutím krajského súdu je nutné tiež podotknúť, že krajský súd iba automaticky s odvolaním sa na predchádzajúce svoje stanovisko týkajúce sa tejto spornej pohľadávky v rozhodnutí sp. zn. 12 CoE 237/2011 z 27. apríla 2012 bez tohto, aby skúmal, resp. sa zaoberal, či od času, kedy krajský súd týmto rozhodnutím z 27. apríla 2012 rozhodoval, nedošlo k zmene skutkových okolností, rozhodol o záväznosti tohto svojho skoršieho názoru. Inými slovami, krajský súd a pred ním ani okresný súd nezohľadnili nové skutočnosti, ktoré krajský súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 12 CoE 237/2011 z 27. apríla 2012 ešte nezohľadňoval, ako napr. skutočnosť, že sťažovateľ so svojou manželkou mali 17. júla 2012 účinne odstúpiť od dohody od uznania dlhu, na základe ktorej si obchodná spoločnosť [REDACTED] a jej právny predchodcovia spornú pohľadávku uplatnili; tiež sa nevysporiadali so závermi rokovania uskutočneným medzi právnu zástupkyňou povinného sťažovateľa na jednej strane a zástupcom obchodnej spoločnosti [REDACTED] na strane druhej konaného pred rozvrhovým

pojednáváním, ktoré sa uskutočnilo 28. augusta 2012 a na ktorom mal zástupca označenej obchodnej spoločnosti potvrdiť, že spornú pohľadávku v sume 11 714,41 € voči sťažovateľovi a jeho manželke neevidujú a evidujú len pohľadávku v sume 106 €, na úhrade ktorej v hotovosti sa so sťažovateľom dohodli.

20. Vzhľadom na uvedené nedostatky odôvodnenia napádaného rozhodnutia krajského súdu je ústavný súd toho názoru, že krajský súd nerozhodol v danej veci tak, aby jeho rozhodnutie poskytovalo rozumné vysvetlenie a odôvodnenie všetkých pre vec rozhodujúcich skutočností. Z uvedeného dôvodu ústavný súd dospel k záveru, že napádaným uznesením krajského súdu sp. zn. 12 CoE 282/2015 z 31. marca 2016 došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

III.

21. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd v nadväznosti na zistenie porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 ods. 1 dodatkového dohovoru v bode 2 výroku tohto rozhodnutia rozhodol o zrušení uznesenia krajského súdu sp. zn. 12 CoE 282/2015 z 31. marca 2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie.

22. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie.

23. Sťažovateľ sa domáhal priznania mu primeraného finančného zadost'učinenia v sume 8 000 €.

24. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva

zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 ods. 1 dodatkového dohovoru nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťúčením, preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťúčinenie v sume 2 000 €, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

25. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťúčinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil (v danom prípade krajský súd), je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

26. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich úhradu.

27. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny (§ 11 ods. 3 vyhlášky) za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2016 je 143 € a hodnota režijného paušálu je 8,58 €. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

28. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2016 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) a úhrada trov za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 (vyjadrenie k prijatej sťažnosti) v celkovej sume 459,33 € vrátane režijného paušálu bez DPH (právna zástupkyňa sťažovateľa nepredložila osvedčenie platcu DPH, pozn.), tak ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2017